

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2016 r. – Pio De Bragança/EUIPO – Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS)

(Sprawa T-229/16)

(2016/C 270/55)

Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Duarte Pio De Bragança (Sintra, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Sardinha)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ordem de São Miguel da Ala (Lizbona, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Ordem de São Miguel da Ala

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „quis ut deus” – unijny znak towarowy nr 005747936

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie R 621/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i w konsekwencji stwierdzenie wygaśnięcia w całości z powodu braku rzeczywistego używania praw do spornego znaku towarowego, w tym w odniesieniu do towarów „insygnia metalowe”, należących do klasy 6;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 15 ust. 1, art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, przy czym niniejsza skarga została wniesiona na podstawie art. 65 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2016 r. – Klujew/Rada

(Sprawa T-240/16)

(2016/C 270/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andrij Klujew (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, R. Gherson i T. Garner, bolicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim akt te dotyczą skarżącego;
- ewentualnie, stwierdzenie niemożności stosowania wobec skarżącego art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami), ze względu na niezgodność z prawem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności twierdzi, że Rada nie zidentyfikowała właściwej podstawy prawnej w odniesieniu do podważanych środków.
 - Skarżący podnosi, że art. 29 TUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r., ponieważ w skardze wniesionej przeciwko niemu nie został on zidentyfikowany jako osoba, która zagraża demokracji na Ukrainie lub pozbawia społeczeństwo ukraińskie korzyści płynących z trwałego rozwoju kraju (w rozumieniu art. 23 TUE i postanowień ogólnych przewidzianych w art. 21 ust. 2 TUE). Ponieważ – jak twierdzi skarżący – trzecia decyzja zmieniająca była nieważna, Rada nie mogła oprzeć się na art. 215 ust. 2 TFUE w celu przyjęcia rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności podnosi, że Rada naruszyła jego prawa gwarantowane na mocy art. 6 w związku z art. 2 i 3 TUE oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie założenia, że postępowanie sądowe prowadzone na Ukrainie jest zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności twierdzi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie poprzez stwierdzenie, że zostało spełnione kryterium umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie, przewidziane w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami).
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznej kontroli sądowej. W szczególności zdaniem skarżącego Rada nie zbadała w pełni i bezstronnie, czy domniemane powody mające uzasadniać ponowne umieszczenie nazwiska skarżącego w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń złożonych przez skarżącego przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący w uzasadnieniu skargi o stwierdzenie nieważności podnosi, że Rada naruszyła, bez uzasadnienia lub w sposób nieproporcjonalny, jego prawa podstawowe, w tym jego prawo do ochrony własności i reputacji. Zdaniem skarżącego wpływ podważanych środków na skarżącego jest daleko idący, zarówno w odniesieniu do jego własności jak i reputacji na całym świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych skarżącego jest związane z jakimkolwiek słusznym celem lub takim celem uzasadnione, a tym bardziej, że jest do takiego celu proporcjonalne.

6. Zarzut szósty, w którym skarżący w uzasadnieniu zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem twierdzi, że jeśli – wbrew argumentom przedstawionym w zarzucie trzecim – art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (po zmianach) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (po zmianach), należy interpretować w ten sposób, że obejmują one (a) wszelkie dochodzenia prowadzone przez organy ukraińskie, niezależnie od istnienia jakiegokolwiek orzeczenia lub postępowania sądowego, które miałyby na celu potwierdzenie lub skontrolowanie tego dochodzenia albo zapewnienia nad nim nadzoru lub (b) wszelkie rodzaju „wykorzystywanie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną, aby uzyskać nieuzasadnione korzyści”, niezależnie od istnienia zarzutu defraudacji funduszy państwowych, to kryterium umieszczenia w wykazie – biorąc pod uwagę jego arbitralny zakres, jaki wynikałoby z tej wykładni – nie posiadałoby właściwej podstawy prawnej lub byłoby nieproporcjonalne do celów określonych w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. Przepisy te byłyby zatem niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2016 r. – Stawycki/Rada

(Sprawa T-242/16)

(2016/C 270/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward Stawycki (Belgia) (przedstawiciele: J. Grayston, Solicitor, P. Gjørtler, G. Pandey i D. Rovetta, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwisko skarżącego zostało utrzymane w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że przepisy dotyczące umieszczania w wykazie są niezgodne z prawem, ponieważ zostały zmienione w celu umożliwienia umieszczenia w nim nazwisk osób tylko na tej podstawie, że toczy się przeciwko nim postępowanie karne, przy czym nie istnieje żaden wymóg dotyczący zatwierdzenia sądowego.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada przedstawiła niewystarczające i stereotypowe uzasadnienie, ponieważ ograniczyła się do skopiowania tekstu znajdującego się w prawodawstwie dotyczącym umieszczania w wykazie.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełnia oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie dysponowała wystarczająco solidnymi podstawami faktycznymi, aby umieścić nazwisko skarżącego w wykazie z tego powodu, że toczyło się wobec niego postępowanie karne wszczęte przez organy ukraińskie w sprawie sprzeniewierzenia państwowych środków finansowych lub aktywów.